

CHƯƠNG THỨ BẢY MƯƠI TƯ

LUẬN VỀ KIẾM ĐẠO

Vợ chồng Đỗ Cửu Ông đi rồi, ngọn đèn đỏ vẫn còn treo tại đó.

Sương mờ vẫn bao phủ đỉnh Hồ Khâu Sơn.

Đèn đỏ chiếu qua sương bạc, sương nhuộm màu hồng, trông như ngàn hoa máu kết tụ.

Sương giống hoa, vì có ánh đèn, sương chỗ dày, chỗ mỏng không đều, hiện ra lốm đốm hồng, chỗ đậm chỗ nhạt.

Ngoài vũng hồng mờ nhạt nơi đỉnh tháp, chung quanh, là biển tối đen.

Hồ Thiết Hoa nhìn ra xa xa, chừng như muốn tìm lại bóng hai vợ chồng kỳ quái.

Một lúc lâu, y quay sang Tiểu Phi điểm một nụ cười, thốt:

-Ta đoán thế nào người cũng buông tha cho họ ! Quả nhiên đúng như vậy !

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu người là ta hẳn người đã hạ thủ rồi ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Giết họ làm gì ? Nhất là một người sợ vợ ? Phàm những người sợ vợ, ít ai dám làm điều bại hoại. Họ không phải là những con sâu xã hội, mình giết họ làm chi !

Tiểu Phi hỏi:

-Người giải thích ta nghe !

Hồ Thiết Hoa lại cười:

-Đến vợ mà họ còn sợ, thì họ làm gì có can đảm làm những việc gì khác chứ ? Huống chi điều bại hoại là điều bại hoại là điều nguy hiểm ?

Y vỗ tay lên đầu vai Tiểu Phi rồi tiếp:

-Lúc người buông tha Đỗ Cửu Ông, người có lưu ý đến sắc diện của lão ta chăng? Ta theo dõi lão rất kỹ. Bình sanh ta chưa hề trông thấy một gương mặt nào khó nhìn bằng ! Chừng như lão vẫn vui cho người giết lão, lão mong muốn được chết hơn là được người tha ! Lão không thích theo mục đó trở về chăng ? Lão sợ theo mục đó trở về thế nào lão cũng bị hình phạt nặng nề, không tinh thần cũng xác thịt !

Y lại cười, rồi tiếp :

-Thật ta không tưởng tượng nổi !

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Người cho là lão thọ tội, nhưng lão lại nghĩ đó là hưởng thọ !

Hồ Thiết Hoa suýt kêu to lên :

-Hưởng thọ ? Quỳ gục đầu, đội mâm hầu là hưởng thọ à ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Đương nhiên ! Ta hỏi người : Đồ Ngư Bà có thích cho người làm việc đó chẳng?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tại sao bà ấy muốn ta làm việc đó ?

Tiểu Phi cười:

-Người thấy đó, khi nào bà ta thích bảo người, hay bất cứ ai khác làm như vậy ? Bởi, bà ta không yêu người, hay bất cứ ai khác ! Bà ta chỉ yêu một Đồ Cửu Ông ! Và chỉ có người được bà yêu mới có hân hạnh đội mâm hầu, quỳ gục đầu bên cạnh giường bà, dưới gối bà ! Được yêu là hưởng thọ chứ còn gì nữa ! Phục lụy vợ là hưởng thọ chứ còn gì nữa !

Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Thế những người sợ vợ, cho rằng mình có diễm phúc được vợ hành hạ ! Vợ càng hành hạ là càng tỏ ra yêu thương !

Tiểu Phi nghiêm giọng:

-Đúng ! Người ta nói, yêu nhau lắm mới cắn nhau đau ! Nếu không yêu, bao giờ họ cho ai ở gần ? Nếu không yêu, khi nào họ đay nghiến, họ ray rứt nhau ? Cho nên tình yêu phát lộ qua hình phạt, vì yêu họ nhìn những hình phạt đó là phần thưởng ! Có như vậy họ mới chịu đựng nổi chứ !

Hồ Thiết Hoa ôm đầu, muốn rên tiếng lớn lắm !

Sau cùng, y thở dài thốt:

-Nếu tất cả các nữ nhân yêu chồng nư mục ấy thì trên thế gian này, chùa đâu có đủ để chứa hòa thượng ?

Tiểu Phi cũng thở dài:

-Lập luận như vậy, là người chưa hiểu cái tư vị của những đôi vợ chồng ! Và tình cảm là cái gì phức tạp nhất ở trên thế gian !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Người hiểu ? Người lấy vợ chưa mà dám nói thế ?

Tiểu Phi không đáp câu đó, chỉ hỏi lại:

-Người cho rằng Đồ Cửu Ông sợ vợ ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Chứ không à ?

Tiểu Phi tiếp:

-Ta hỏi người, tại sao lão sợ vợ ấy ? Không lẽ người chẳng thấy lão có võ công cao hơn vợ lão sao ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Phải ! Đồ Ngư Bà chỉ có thân pháp nguy dị, còn Đồ Cửu Ông thì có công lực cực kỳ thâm hậu ! Nếu cả hai đánh nhau phân thắng cầm chắc về tay Đồ Cửu Ông rồi ! Đánh thắng vợ làm gì lão sợ vợ !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cho người biết, Đỗ Cửu Ông rất yêu vợ, phàm nam nhân nào quá yêu vợ, cũng sợ vợ cả. Họ sợ vì quá yêu, chứ chẳng phải sợ vì tài cao mưu độc chi cả. Cho nên người đừng thấy lão sợ vợ rồi cho rằng lão khiếp trước mặt ta như tên nô lệ khiếp trước chủ nhân, lão không muốn làm gì xúc phạm đến người yêu. Giả như lão có nô lệ, thì đúng là lão nô lệ cho tình yêu chứ chẳng phải thực sự nô lệ cho mặt mày ấy, dù tình yêu nằm trong cái xác vĩ đại của mặt mày.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Nguy hiểm ! Nguy hiểm ! Ta không tin là có như vậy, hoặc giả người giải thích bữa bãi, không hợp với đạo lý !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Sau này, khi nào người lấy vợ, nằm đêm nhớ những gì ta đã nói với người trong lúc này, người sẽ tìm ta tức khắc, để báo phục ta !

Họ vừa đến Hồ Khâu Sơn, từ cô bé bán hoa đến vợ chồng Đỗ Cửu Ông, ngang qua Soái Nhất Phàm, họ vào tử ra nguy ba lượt, họ vẫn cười nói được như thường, chẳng những thế, họ còn đi sâu vào hiểm địa, họ thản nhiên như thường.

Quả thật, trên đời này có mấy tay dư can trường như họ ?

Giả như ai khác, chắc chắn là phải quay trở về.

Đành rằng họ có một lý do đi sâu vào, lý do đó là truy tìm tung tích bọn Tô Dung Dung.

Song họ còn một lý do khác, quan trọng không kém là không thể bỏ cái tác phong của người hùng.

Trở lại là hèn !

Do đó cả hai hăng hái đi tới.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm viện dẫn những tay lợi hại như Soái Nhất Phàm, Đỗ Cửu Ông, Đỗ Ngư Bà đến đây, toan ám sát chàng, song chàng đều thoát nạn.

Qua hai cửa ải đó rồi, còn bao nhiêu cửa ải nữa mới thật sự đến Ứng Thúy sơn trang ?

Nếu có, những người ở phía trước đó, lợi hại như thế nào nữa ?

Phá được hai cửa ải, nào phải là việc tầm thường ? Sức người có hạn, đánh lui Soái Nhất Phàm và vợ chồng Đỗ Cửu Ông, Đỗ Ngư Bà, Tiểu Phi mất rất nhiều công lực.

Giả như, những tay kém hơn Soái Nhất Phàm và Đỗ Cửu Ông, Đỗ Ngư Bà, chưa chắc gì chàng thủ thắng nổi, huống chi cái chắc là có khi nào vợ chồng Lý Ngọc Hàm gọi những tay kém đến đây ?

Điều mà chàng lo ngại nhất, chẳng phải bọn viện thủ của Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My.

Bọn Tô Dung Dung hiện ở trong tay vợ chồng họ.

Họ làm mọi cách tiêu diệt chàng. Nếu chàng san bằng mọi trở lực, thì vợ chồng họ hết phương rồi, họ sẽ dùng bọn Tô Dung Dung uy hiếp chàng, bắt buộc chàng tuân theo một vài điều kiện nào đó.

Chàng sẽ xử trí ra sao ?

Nhưng, lo là lo bên trong, cả hai cứ nói cứ cười như thường.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, thốt:

-Ta trông thấy Đỗ Ngư Bà xách vành tai Đỗ Cửu Ông mà đi như người xách tai thỏ, ta buồn cười quá. Buồn cười hơn nữa là cái lão ấy lại co chân lên, tỏ vẻ quá sợ!

Tiểu Phi gật đầu:

-Cho nên, Đỗ Cửu Ông mới bảo, lão không sợ trời ngán đất, lão xem thường phép nước, luật vua, nhưng lão lại rung rung trước Thiên La Địa Vọng ! Thiên La Địa Vọng là cái màn lưới tưởng tượng, màn lưới tình do Đỗ Ngư Bà giăng mắc quanh lão, ràng buộc lão chẳng chặt, lão thích rúc mình trong màn lưới đó. Lão cho là tổ ấm của lão, nguồn hạnh phúc của lão !

Hồ Thiết Hoa lắc đầu, cười khổ:

-Vô luận họ yêu nhau như thế nào, ta vẫn thấy họ là đôi vợ chồng quái dị nhất ở trên đời ! Trước họ, không ai sau họ, chắc chắn cũng sẽ chẳng có ai. Tuy vậy, cũng thú vị lắm đấy !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu không thú vị, khi nào họ bám sát nhau như hình với bóng bất luận nơi đâu, trước đám đông hay trong chỗ kín ?

Chàng kết luận qua tiếng thở dài:

-Dù sao, họ cũng có nhiều thú vị, hơn vợ chồng Liễu Vô My và Lý Ngọc Hàm !

oOo

Sảnh đường to quá, dài quá, sảnh có cái vẻ đặc biệt hơn bất cứ sảnh đường nào, ở chỗ dài quá.

Dài thăm thẳm, dài khoảng, từng khoảng. Như nhiều khoảng kết thành, như chẳng phải một tòa khách sảnh duy nhất.

Qua mỗi chặng, có một bức rèm trúc chắn ngang.

Giữa những khoảng rèm, chim én liệng hẹ nhàng, nhanh nhẹn.

Có chim, tất có hoa. Chim có nhiều loại, hoa có nhiều giống.

Tiếng chim nghe êm tai, hương hoa ngửi nhẹ mùi.

Có mấy đồng tử bỏ tóc thề, đứng chực nghinh tiếp khách. Đồng tử bỏ tóc thề ? Đồng tử là nam, bỏ tóc thề là nữ, thế chúng là nam hay nữ ?

Khách của chúng là ai ?

Đương nhiên là Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa.

Họ đã đến sảnh đường, tức nhiên họ qua lọt bao nhiêu cạm bẫy. Họ an toàn đến đây.

Cuối cùng rồi họ cũng đến Ứng Thúy sơn trang.

Sau bọn đồng tử buông tóc thề, tự nhiên có bọn Liễu Vô My và Lý Ngọc Hàm. Cả hai nở nụ cười ân cần mời khách.

Liễu Vô My nói:

-Lúc đêm xuống bóng tối lan tràn, bọn tôi cứ đi, đi mãi khi nhìn lại chẳng thấy hai vị đâu cả ! Bọn tôi loanh quanh tìm hai vị, tìm rất lâu, chẳng gặp hai vị, định bụng có lẽ hai vị đã đến trước đây rồi, nên cấp tốc về trang, ngờ đâu các vị cũng chưa đến ! Thật chúng tôi lo sợ vô cùng !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Tại hạ toan ra lệnh cho người nhà đi khắp nơi tìm các vị, song lệnh chưa kịp đưa ra, các vị đã đến rồi ! May quá !

Họ còn nói như vậy được sao ?

Họ còn thân thiết được sao ?

Hồ Thiết Hoa tức uất phi thường, khí uất lồng lên, suýt vỡ ngực y. Y không tưởng ỏi trên đời này lại có những kẻ trơ trẽn đến mức độ đó.

Tiểu Phi bình tĩnh như chẳng có việc gì xảy ra.

Chàng điểm nhẹ nụ cười, đáp:

-Bọn tại hạ mãi mê ngắm cảnh, thành lạc đường. Không ngờ việc sơ suất nhỏ mọn đó, lại làm cho hai vị quá lo lắng. Thật lỗi quá !

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Đêm trăng tại Hồ Khâu Sơn, quả có đẹp hơn những nơi khác. Huống chi, Lưu Hương huynh và Hồ huynh là bậc nhã sĩ, khi nào lại bỏ rơi một cảnh đẹp.

Hồ Thiết Hoa không dần lòng được buột miệng chen vào:

-Thực ra bọn tại hạ cũng chẳng ngoạn thưởng được gì. Bất quá, ngủ một giấc nơi chân tháp baỷ tầng, mà trong khi ngủ, lại nằm mơ nhiều chuyện hay hay !

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Thì ra, Hồ huynh làm một cuộc mộng du tại Hồ Khâu sơn ! Thú vị thật !

Hồ Thiết Hoa cười mỉa, tiếp:

-Thực ra, cũng chẳng phải là một giấc mộng đẹp đó tẩu phu nhân ! Trong mộng, bọn tại hạ gặp nhiều người muốn lấy sanh mạng của bọn tại hạ !

Y dừng lại một chút, rồi tiếp:

-Mộng mà gặp người đến sát hại mình, thì mộng đâu có thú vị ? Tuy nhiên vẫn có cái thú, bởi những người, mà bọn tại hạ gặp trong mộng, là những người do các vị mời đến đây !

Liễu Vô My thay vì nao núng lại cười tươi:

-Thú ghê ! Thú ghê ! Rất tiếc bọn tôi không có một giấc mộng như vậy ? Nếu không thì, có thể chúng ta gặp nhau trong mộng ? Gặp nhau trong mộng, còn gì thú bằng, hở các vị ?

Họ đã đi qua khỏi bức rèm thứ tư, đến bức rèm thứ năm.

Ở mỗi bức rèm, có những đồng tử xỏa tóc thề đứng chực vén lên, họ đi qua rồi chúng buông xuống.

Mỗi một bức rèm buông xuống ngăn cách họ xa hẳn hồng trần, càng vào sâu, càng xa hồng trần hơn.

Hồ Thiết Hoa đảo ánh mắt, như muốn nói chi.

Lý Ngọc Hàm mỉm cười cất tiếng trước:

-Người các vị muốn gặp sắp đến nơi rồi.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi một thoáng. Y không nói năng gì.

Vô luận y muốn nói gì, cũng không thể nói ra, y không muốn nói ngay bây giờ.

Y nghĩ, chờ lúc gặp Tô Dung Dung rồi, muốn nói gì, sẽ nói.

Tiểu Phi luôn luôn cười nhẹ. Nụ cười được giữ mãi, để che giấu một tâm trạng khấn trương.

Bức rèm trước mặt lại được vén qua một bên.

Từ bên trong, mùi đàn hương bốc ra, không còn bị rèm ngăn chặn, loang ra ngoài.

Trong màn khói đàn hương, có một lão nhân tóc trắng, đang ngồi yên tĩnh.

Lão nhân còn quắc thước lắm, nhưng vẻ tiêu tụy phảng phất nơi môi nơi mắt.

Một con người còn quắc thước song lại kém sinh khí, kể cũng lạ !

Hơn thế, lão như chỉ còn chiếc xác, chẳng có linh hồn, không linh hồn, không sinh khí thì làm gì có sinh thú ? Lão sống đó, có khác nào đã chết rồi.

Lão sống đó, để chờ chết, đếm từng ngày qua đếm cho tới đứt đoạn chuỗi thừa.

Nhưng, trước mặt lão có một thanh kiếm.

Kiếm rất đẹp, rất quý thân kiếmm àu xanhbiếc, óng ánh như nước ao thu.

Vỏ kiếm cẩn nhiều đá quý song màu sắc của đá bị lu mờ vì thép kiếm sáng quá.

Còn lại bao nhiêu tinh thần khí lực lão nhân tập trung lại nơi thanh kiếm.

Đôi mắt nhìn thân kiếm không rời, không chớp.

Đôi mắt lơ lơ, bởi mơ màng hay si dại ?

Gì thì không biết, chắc chắn là lão nhân ôm thanh kiếm phi thường.

Trong giai đoạn chờ về với tổ tiên, lão quên tất cả. Trừ bỏ tất cả để ngồi đây với thanh kiếm. Như vậy, đủ biết lão quý thanh kiếm hơn người thân !

Lão không làm một cử động nhỏ.

Có thể bảo lão duy trì sinh lực kéo dài sự sống đến nay, là nhờ thanh kiếm.

Lão nhân là ai ?

Lý Quan Ngư ? tay kiếm vang danh thiên hạ suốt mấy mươi năm dài ?

Nếu thế thì vàng son của thời oanh liệt đã chào biệt lão ra đi để lại cho lão cái ử rủ với niềm luyến tiếc xa xôi ?

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không khỏi sửng sờ, vừa kinh dị vừa thương cảm trước luân chuyển của thịnh suy.

Thì ra, cuộc đời là một tấn kịch dài, mở màn từ lúc trưởng thành vào sân khấu, đóng hết vai trò màn hạ rồi lại trở về với lãng quên, với phủ phàng, với bất lực của đoạn đầu sơ sanh và đoạn cuối của lão nhược !

Thế tại sao con người mãi bôn xu theo danh lợi, phí bỏ những ngày sanh đầy hoan lạc, không hưởng thụ để lúc suy tàn lại nuối tiếc cái đã qua ?

Không ai kéo ngược bánh xe thời gian trở lại vòng tươi sáng nhất đời mình, giữ mãi lại đó !

Nhưng đặc thất của lão nhân không thành vấn đề cho Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa. Điều làm cho họ lo lắng là sự vắng mặt của bọn Tô Dung Dung !

Các nàng hiện tại ở đâu ?

Chàng toan cất tiếng hỏi, vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã vượt lên, và qua mặt chàng.

Cả hai nghiêng mình làm lễ.

Lý Ngọc Hàm thốt:

-Con có hai vị bằng hữu, không quản đường dài, từ phương trời xa đến đây mong được hội kiến với gia gia. Họ có lòng thành con không nỡ từ chối, mạn phép gia gia đưa họ đến gặp gia gia !

Lão nhân không ngẩng đầu lên.

Anh mắt cũng không rời thanh kiếm.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Hai vị bằng hữu của con, ngày thường gia gia hằng đề cập đến. Một vị là lhds, còn vị kia là Hoa Hồ Điệp.

Bây giờ, lão nhân mới ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt của lão mơ hồ, xa xôi, chẳng rõ lão có nghe có hiểu Lý Ngọc Hàm nói gì chẳng ?

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa ngỡ ngàng quá, chẳng biết có nên nói tiếng gì chẳng ?

Lý Ngọc Hàm day lại, điểm một nụ cười vuốt, thốt:

-Mấy năm sau này, gia phụ mất cả nhãn quan, thính giác, thành ra thất lễ với hai vị, mong hai vị vì tại hạ, bỏ qua đi cho gia phụ !

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Bọn tại hạ nào dám lấy đó làm điều ?

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Bọn vãn bối không thể quấy nhiễu tiền bối lâu được, vậy xin cáo từ.

Bọn họ nóng nảy về các nàng, song cũng muốn hỏi Lý Ngọc Hàm mấy câu. Họ định kéo Lý Ngọc Hàm đến một góc nhà nào đó, không thích ở bên cạnh một lão nhân chờ chết.

Nhất là họ giữ lễ độ, bởi dù họ muốn nói gì, làm gì cũng không thể nói không thể làm trước một người cao tuổi.

Họ kính lão, trọng hiền, dù người kia hiện tại chỉ còn là cái bóng của thời xưa.

Bổng, đôi môi lão nhân mấp máy, như nói gì, song âm thanh không thoát ra.

Chỉ có đôi môi mấp máy nhẹ thôi, toàn gương mặt, toàn thân hình bất động.

Lão nhân đã biến thành tượng gỗ những thớ thịt đã chai cứng.

Lý Ngọc Hàm giải thích:

-Gia phụ quá tịch mịch trong nhiều năm rồi, từng tha thiết được hội kiến với các bậc hào kiệt anh hùng, các vị đến đây là một vinh hạnh cho người, các vị lại gấp đi, điều đó làm cho người thất vọng phần nào !

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau, đoạn cả hai ngồi xuống.

Họ có oai lực xoay chuyển càn khôn, nhưng họ không thể thất lễ với một lão nhân sắp về lòng đất lạnh.

Lý Ngọc Hàm tỏ vẻ cảm kích:

-Hai vị nhân hậu như vậy, gia phụ phải xúc động phi thường !

Lão nhân lạo mấp máy đôi môi. Trông qua thần tình của lão, Tiểu Phi thấy lão phảng phất có niềm bi ai, mà cũng có vẻ khẩn trương.

Bi ai là phải, chứ sao lại khẩn trương.

Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Có lẽ gia phụ có điều muốn nói với hai vị đây.

Hắn bước đến gần lão nhân, ép tai kề miệng lão. Trong tư thế đó hắn che khuất trọn phần mặt của lão.

Đương nhiên, Tiểu Phi không thể nghe lão nhân nói gì mà chàng cũng chẳng thấy được miệng mồm của lão nhóp nhép làm sao.

Chỉ thấy Lý Ngọc Hàm luôn luôn gật đầu, sau cùng thì hắn cung kính thốt:

-Phải ! ... Phải ! ... Con mình bạch rồi !

Hắn quay đầu lại, đối diện với bọn Tiểu Phi, mặt hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Song hắn gượng mỉm cười, hỏi:

-Trong mấy năm qua, gia phụ còn thắc mắc một điều, có thể bảo đó là tâm nguyện của người. Giờ đây hai vị huệ cố đến tề trang đúng là dịp may cho người thực hiện tâm nguyện đó. Chẳng hay hai vị có sẵn sàng giúp đỡ chăng ?

Tiểu Phi trầm trù khí, giữ bình tĩnh, điềm nụ cười nhẹ:

-Chẳng hay tiền bối còn điều tâm nguyện gì chưa thỏa mãn ? Nếu văn bối có thể giúp được, thì khi nào lại dám từ khước ?

Lý Ngọc Hàm lộ vẻ mừng rỡ:

-Nếu vậy, tại hạ trước tiên xin thay mặt gia phụ, cảm tạ hảo ý của hai vị !

Hồ Thiết Hoa không dẫn được tánh nóng nảy lâu hơn, hỏi liền:

-Tuy nhiên, cũng phải có biết tâm nguyện của lão tiền bối như thế nào mới được chứ ? Bọn tại hạ có đủ sức làm cái việc đó cho tiền bối chăng ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Tại hạ sẽ cho hai vị biết. Tại hạ minh bạch điều đó rồi !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Dù sao, tại hạ cũng thừa hiểu là tiền bối không cưỡng bức bõn phải làm một việc không thể làm !

Lý Ngọc Hàm mừng rỡ không nghe Hồ Thiết Hoa nói gì, từ từ tiếp:

-Gia phụ thành danh là nhờ kiếm pháp. Cho nên, người xem thanh kiếm như mạng sống của người. Suốt đời chỉ khi nào đề cập đến kiếm pháp là người mới có hứng thú, ngoài ra chẳng có một việc gì khác làm cho người chú ý cả. Do đó người sưu tập tất cả những kiếm phổ đã có từ cổ chí kim, gia công nghiên cứu. Chẳng những thế, người còn nghiên cứu đến lai lịch của những kiếm khách thành danh. Dĩ nhiên, người không bỏ sót một cuộc chiến nào của những vị kiếm khách đó. Nói một cách khác, là người chú ý đến từng thành tích một của mỗi kiếm khách, kể cả những lần thất bại của vị kiếm khách đó.

Tiểu Phi nhìn lên lão một thoáng, thầm nghĩ:

-Văn nhân bất quá hao phí mười năm đèn sách, một phút tên ghi bảng vàng. Kiếm sĩ thành danh để làm gì, trong khi chuyên tâm nghiên cứu, bỏ hết phú quý vinh hoa, nhẫn chịu những điều mà người đời không thể nhẫn chịu nổi. Mục đích đạt được rồi, họ thủ đắc được gì ? Hay chỉ rước lấy một ử rủ để chờ ngày về trong quên lãng của thời gian. Hừ ! Hơn mấy mươi năm thành danh, trên giang hồ, giờ đây còn lại những gì ? Một thân hình tiều tụy, chờ vòng tay tử thần mở rộng, hốt đi quăng vào địa ngục !

Lý Ngọc Hàm tiếp nối:

-Nghiên cứu trong mấy mươi năm, gia phụ cũng có phát hiện ra nhiều cái hay, cái lạ ...

Hồ Thiết Hoa thực sự không thích kéo dài một câu chuyện với một đối tượng mà y đã chán chường.

Song dần dần, câu chuyện có hấp dẫn y phần nào, y chống đối giảm dần đi, y hỏi:

-Giả như ? ...

Lý Ngọc Hàm mỉm cười tiếp:

-Giả như gia phụ phát hiện ra rằng, những kiếm pháp có oai danh cực thịnh nhất trên đời thường là không phải những kiếm pháp tối ảo diệu trong võ học. Chính gia phụ lấy làm lạ về sự phát hiện đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại hạ chưa được hiểu rõ !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Như Ma Giáo, giáo phái có kiếm pháp tuyệt vời, tên là Vạn Diệu Vô Phương Nhiếp Hồn Đại Cửu Thức, trong mỗi chiêu có mười thức, trăm thức, biến hóa vô cùng. Nếu muốn biểu diễn trọn vẹn kiếm pháp đó, phải thi triển đúng bảy trăm hai

mười chín thức. Kiểm pháp đó, về lợi hại, về kín đáo, hơn hẳn Lương Nghi kiểm pháp phái Võ Đương.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Đúng vậy ! Tại hạ nghe nói từ nghìn nămqua, chưa một tay nào có thể nghinh tiếp đủ bảy trăm hai mươi chín chiêu thức của kiểm pháp Ma Giáo.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Đừng nói là nghinh tiếp đủ bảy trăm hai mươi chín chiêu, chỉ chịu đựng nổi bảy chiêu đầu cũng là tay khá lắm rồi. Vậy mà người đời lại ca tụng kiểm pháp Lương Nghi của phái Võ Đương, chứ chẳng ai tán thưởng Vạn Diệu Vô Phương Nhiếp Hồn Đại Cửu Thức !

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Có thể là do người đời ít ai mục kích kiểm pháp kỳ diệu đó !

Lý Ngọc Hàm lại tiếp:

-Đành rằng rất ít người trông thấy kiểm pháp đó ! Nhưng thử hỏi có được bao nhiêu người trông thấy Lương Nghi kiểm pháp. Kỷ luật của phái Võ Đương rất sum nghiêm, việc chọn lựa môn đồ rất kỹ lưỡng. Lúc môn phái thịnh vượng nhất, số môn đồ không hơn tám mươi một người. Mà không phải tám mươi một người đó đều am tường Lương Nghi kiểm pháp.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Điều đó cũng đúng luôn ! Bởi chỉ có chưởng giáo chân nhân mới được toàn quyền tuyển chọn người, truyền thụ kiểm pháp Lương Nghi. Và chính chưởng giáo đích thân chỉ dạy. Cho nên dù là đệ tử phái Võ Đương, cũng chẳng phải tất cả tinh thông đường kiếm vô thượng đó !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Nhưng ngược lại Ma giáo không cần nghiêm khắc trong việc tuyển chọn, phàm ai nhập môn rồi, cũng truyền dạy kiểm pháp ngay, nếu muốn học. Do đó, môn đồ hai phái, lúc hạ sơn có chỗ sai biệt là bất cứ đệ tử Ma Giáo nào cũng sử dụng được kiếm, và chẳng phải bất cứ đệ tử nào của phái Võ Đương cũng múa kiếm được. Người giang hồ tất thấy kiểm pháp Ma Giáo thường hơn kiểm pháp Võ Đương chứ? Thế tại sao Lương Nghi kiểm pháp được nhắc nhở nhiều hơn ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ chót mũi, lẩm nhẩm:

-Kỳ quái thật !

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Nhưng, gia phụ lại suy nghiệm ra cái lẽ kỳ quái đó !

Hồ Thiết Hoa chột kêu lên:

-Tại hạ minh bạch rồi !

Lý Ngọc Hàm điềm nhiên:

-Xin thỉnh giáo !

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Kiếm pháp của Ma Giáo kỳ bí, ảo diệu quá người học kiếm đó, khó tập luyện tinh tường đúng mức. Họ học chưa thành tài, lại gấp hạ sơn tung hoành ngang dọc, thành ra phải bại, họ bại thì kiếm pháp cũng mất tinh danh luôn. Do đó, người giang hồ đánh giá kiếm pháp đó rất thấp !

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Cũng đúng đạo lý, song chỉ đúng một phần nhỏ ! Nguyên nhân chủ yếu không phải đúng như vậy !

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thế nguyên nhân chủ yếu đó như thế nào ?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Kiếm là chết, người là sống ! Người cầm kiếm, biến cái chết thành cái sống , mới biểu hiện được chỗ tinh diệu của kiếm pháp.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thì tại hạ cũng vừa nêu lên cái ý đó ?

Tiểu Phi bây giờ mới chen vào:

-Không phải đệ tử Ma Giáo không tinh thông kiếm thuật. Chỉ vì tâm thuật của họ bất chánh, họ hành sự lại quá thiên về tà, cho nên mỗi lần có tranh chấp, danh không chánh, danh không chánh thì cái khí không hùng tráng. Cho nên, kiếm thuật có họ vẫn bại như thường. Xưa nay, có khi nào tà thắng chánh ?

Chàng nhìn sang Liễu Vô My điểm một nụ cười, hỏi:

-Tẩu phu nhân nghĩ tại hạ nói đúng đạo lý chăng ?

Liễu Vô My dặng háng mấy tiếng, cười nhẹ đáp:

-Đúng ! Hai đấu thủ so tài, chẳng phải người có võ công cao là thắng. Muốn thắng, người phải có tự tin, và cái lý chánh mới tạo tự tin được ! Nếu cái lý tà, thì khó mà nắm cái cơ tất thắng !

Tiểu Phi chớp mắt gật đầu :

-Còn một điều này nữa. Một người làm việc gì đúng cái lúc của việc đó, mới mong thành công được, phải chăng ? Bởi làm việc đúng, mới có tự tin, làm sai lúc, là làm cầu may, mơ hồ ! Có phải vậy không ?

Liễu Vô My trầm ngâm lâu lắm, đoạn mỉm cười:

-Tôi thường nghe, khách giang hồ truyền thuyết Lưu Hương đánh bại cả những tay cao cường hơn mình ! Chẳng qua Lưu Hương Soái biết làm đúng lúc, và luôn luôn tự tin cho là mình không bại.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Tự tin, không phải bằng vào cơ tất thắng, mà chỉ vì tại hạ nghĩ điều mình làm, quang minh chánh đại, hợp đạo nghĩa, không sợ người đời chỉ trích chê bai. Nếu chẳng có niềm tin mãnh liệt, nơi chủ trương mình chánh, dù tại hạ có võ công cao tuyệt đến đâu cũng vẫn bại như thường và nhờ cái chủ trương mình chánh đó, tại hạ thoát chết qua nhiều trường hợp !

Liễu Vô My không nói gì nữa.

Lý Ngọc Hàm cất tiếng:

-Trong mấy trăm năm, trên giang hồ có biết bao chiến dịch hải hùng có nhiều chiến dịch kết thúc nghịch chiều với sở liệu của võ lâm, là yếu thắng mạnh ! Gia phụ cho là kỳ quái. Giả như, trong trận chiến giữa Ma Giáo Giáo Chủ Độc Cô Tàn và Trung Nguyên đại hiệp Thiết Trung Đường, khai diễn trên Nhạn Đăng Sơn, lúc đó, Thiết Trung Đường chưa tròn ba mươi tuổi, Độc Cô Tàn lại là tay lão luyện giang hồ. Ai ai chẳng cho là Thiết Trung Đường phải bại trước Độc Cô Tàn ? Người ta còn đánh cá với nhau một ăn mười, hạn định trong vòng tám mươi chiêu, Thiết Trung Đường phải bại.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ có nghe nói đến giai thoại đó !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ngờ đâu, họ đánh nhau suốt ba ngày ba đêm, sau cùng Thiết đại hiệp bị thương mười ba chỗ, y phục đầm máu như nhúng vào nước. Bị thương nặng như vậy, Thiết đại hiệp vẫn dùng chưởng lực đánh đứt tâm mạch Giáo chủ Độc Cô Tàn. Trước khi chết Độc Cô Tàn vẫn không tin là mình có thể bại !

Hồ Thiết Hoa nhướng cao đôi mày, vỗ tay reo:

-Thiết Trung Đường đại hiệp quả là một hảo hán ! Nếu ngày nào đó, tại hạ may mắn được hội diện, chắc chắn là phải uống với người đúng ba ngày ba đêm rượu ! Có như vậy mới không uổng kiếp sống !

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Nhưng cái điều làm cho gia phụ kỳ quái hơn hết là từ ngàn xưa đến nay không có một kiếm trận nào đáng gọi là vô thượng chiến vô bất thắng cả !

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Kiếm trận ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Phải ! Về kiếm trận Toàn Chân giáo có Bắc Đẩu Thất Chân trận, Võ Dương phái có Bát Quái kiếm trận. Tuy trận đồ vang danh trong thiên hạ, song gặp cao thủ chân chánh trong võ lâm, những trận đó cầm như vô dụng !

Hồ Thiết Hoa tán đồng:

-Lý huynh nói đúng ! Tại hạ chưa từng nghe nói một ao thủ chân chánh nào bị khờ trong kiếm trận đến nỗi phải mất mạng !

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cao thủ trên giang hồ, mất mạng nơi tay kiếm khách phái Võ Dương thì nhiều, song chưa có một ai chết trong Bát Quái kiếm trận. Hồ huynh không thấy cái điểm kỳ quái đó à ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Nghe Lý huynh nói, tại hạ càng kỳ quái hơn ! Muốn lập thành kiếm trận Bát Quái, ít nhất cũng phải có tám tay kiếm, cùng liên thủ với nhau. Hơn nữa, họ lại được huấn luyện thuần thục về đấu pháp đồng đội, họ phối hợp tất cả những ảo diệu, tạo thành một thế trận kín đáo vô cùng ! Thiết tưởng công hiệu một kiếm trận phải hơn một người riêng rẽ chứ ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Chẳng những riêng một trận Bát Quái của phái Võ Dương trở thành vô hiệu đối với một cao thủ chân chánh mà hầu hết những kiếm trận của các môn phái khác, cũng không tuyệt đối hữu hiệu. Tại sao thế ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Có thể vì bất cứ kiếm trận lợi hại nào, cũng có chỗ sơ hở !

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Đành rằng kiếm trận có sơ hở, nhưng kiếm pháp nào cũng thế dù lợi hại đến đâu cũng có sơ hở như thường. Nhưng tại sao kiếm trận gồm nhiều người, lại kém kiếm pháp của một người ?

Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ chót mũi:

-Điều đó, linh tôn có nghiên cứu đến chứ ?

Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Nguyên nhân như thế này. Bát Quái kiếm trận tuy tuyệt diệu song tìm cho đủ tám tay kiếm đồng đều để thủ trận, không phải là việc dễ. Trong tám người thủ trận, nếu có một người, công lực không đầy đủ, gặp cao thủ chân chánh tất dễ bị phát hiện chỗ kém, do chỗ kém đó của đối phương, cao thủ công vào. Người kém phải bại, thế trận phải vỡ ngay.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Chẳng hạn như tại hạ, luyện được kiếm pháp vô song, gặp Lưu Hương huynh là cao thủ chân chánh, có nội gia chân lực thâm hậu, tại hạ phải bại là cái chắc !

-----oOo-----